

Istorinis meilės romanas

CANDACE
CAMP

APDAIRI
PIRŠLĖ

4

Piršlybų sulaukus



svajonių knygos



CANDACE CAMP

Piršlybų sulaukus

Iš anglų kalbos vertė

Emilija Grigulaitė



svajonių knygos

Vilnius, 2026

I

Iš to, kaip ledi Frančeska Hoston juda po ledi Vitington pokylių salę, niekas nebūtų atspėjęs, kad ji pradėjo savo kampaniją. Žingsniavo savo įprasta maniera, kartkartėmis vis stabtelėdama pagirti kurios nors damos suknelės arba pafliirtuoti su vienu iš daugelio savo gerbėjų. Šypsojosi, šnekėjo ir energingai vėdavosi vėduokle, tviskėdama ledo žydrumo šilko apdaraais, o šviesios garbanos kaskadomis krito nuo kuodo ant viršugalvio. Tačiau tamsiai mėlynos jos akys visą laiką ieškojo grobio.

Praėjo jau beveik mėnuo nuo tada, kai ji prisiekė sau surasti žmoną kunigaikščiui Ročfordui, ir šįvakar ketino pradėti vykdyti planą. Ji atliko visus parengiamuosius darbus. Prisiminė visas jaunas netekėjusias aukštuomenės moteris ir, atlikusi kruopštų tyrimą bei stebėjimą, sugebėjo sumažinti Sinkleriui tinkamų kandidačių skaičių iki trijų.

Frančeska neabejojo, kad visos trys jaunos ledi šįvakar bus čia. Ledi Vitington pokylis – vienas svarbiausių sezono

įvykių, jame dalyvaus visos santuokinio amžiaus sulaukusios merginos, nebent sutrukdytų sunki liga. Be to, labai tikėtina, jog pasirodys ir kunigaikštis, vadinasi, Frančeska galės imtis darbo. Ji suprato, kad jau laikas pradėti... seniai laikas. Iš tikrųjų tai jai nereikėjo trijų savaitių, kad atrinktų Ročfordui kandidatės į žmoną. Nedaug buvo merginų, tinkamų tapti kunigaikštiene.

Tačiau kažkodėl nuo pat Kelės vestuvių Frančeską kamavo nuobodulys: keista, ji visai nenorėjo lankyti pažįstamų, eiti į pokylius nei į teatrą. Netgi jos geras draugas seras Liusjenas atkreipė dėmesį į netikėtai atsiradusį jos pomėgį leisti laiką namuose. Frančeska pati nesuprato, kodėl gyvenimas staiga tapo toks nuobodus, tačiau nematė reikalo stengtis ką nors pakeisti. Nusprendė, jog iš tikrųjų jaučiasi šiek tiek prislėgta, nes Kelė, kuri buvo apsigyvenusi pas Frančeską, kol jos ieškojo jai vyro, dabar ištekėjo ir išsikraustė. Be linksmo Kelės balso ir žavingos šypsenos Frančeskos namai tapo beviltiškai tušti.

Vis dėlto ji prisiekė atitaisyti skriaudą, kurią prieš ilgus penkiolika metų padarė Kelės broliui Sinkleriui, priminė sau Frančeska. Be abejo, tai neįmanoma, tačiau ji gali padaryti kunigaikščiui paslaugą ir surasti jam tinkamą žmoną. Galų gale, juk šioje srityje ji labiausiai įgudusi. Ir į pokylį šįvakar Frančeska atėjo pasiryžusi pradėti ilgą jam skirtą piršlybų žaidimą.

Frančeska neskubėdama žingsniavo didžiosios pokylių salės pakraščiu. Tai buvo milžiniška patalpa, išdažyta balta ir aukso spalvomis ir išklota medaus atspalvio ažuolinėmis

lentomis, ją apšvietė trys kaskadomis krintantys krištolo sietynai. Papildomai šviesos teikė keletas stovų su storomis balto bičių vaško žvakėmis ir prie sienų pritaisyti baltos ir aukso spalvų šviestuvai. Visą šį spindesį sušvelnino didžiulės tamsiai raudonų rožių ir bijūnų puokštės, sumerktos vazose palei sienas, iš šių gėlių žiedų nupintos girliandos puošė į antrą aukštą vedančių didingų laiptų turėklus. Tai buvo elegantiška, rūmų verta menė; sklandė gandai, kad tik ji privertė ledi Vittington pasilikti šiame milžiniškame sename name, esančiame nemadingoje vietoje už Meifero ribų.

Frančeska brovėsi per minią link laiptų, ketindama pasinaudoti prie antro aukšto baliustrados esančia vieta, iš kurios buvo patogų milžiniškoje pokylių salėje surasti ją dominančias jaunas moteris. Kaip simboliška, svarstė ji, kildama lenktiniais laiptais, kad savo žygį ji pradeda Vittingtonų pokylyje. Juk kaip tik čia prieš penkiolika metų ji nutraukė santykius su kunigaikščiu Ročfordu. Kaip tik čia sugriuvo jos pasaulis.

Ji prisiminė, kad gėlės tą vakarą buvo baltos: daugybė rožių, bijūnų, kamelijų ir kvapių gardenijų, kurias paryškino iš aukštų vazų svyranti žaluma. Frančeskai tai buvo svaiginančio triumfo vakaras – vos prieš kelias savaites įvesdinta į aukštuomenę, ji buvo laikoma šio pokylių sezono gražuole. Vyrai veržėsi prie jos, flirtavo ir meldė skirti šokį, apibėrė ją ekstravagantiškais meilės prisipažinimais, žarstė įmantrius komplimentus. Ir visą tą laiką, apsvaigusi nuo meilės ir jaudulio, ji saugojo paslaptį... kol liokajus įspraudė jai į delną laiškėlį.

Pagaliau Frančeska pasiekė antrą aukštą ir atsistojo prie baliustrados: iš tos vietos ji galėjo stebėti apačioje besisukančius šokėjus. Viskas beveik taip pat kaip aną vakarą prieš daugelį metų, mąstė ji. Žinoma, suknelės buvo kitokios, sienų spalva ir puošyba pasikeitė. Bet spindesys, jaudulys, viltys ir intrigos niekur nedingo. Frančeska žvelgė į žmonių minią nieko nematančiomis akimis, prisimindama praeitį.

– Ar pokylis toks neįdomus? – pasigirdo žvalus pažįstamas balsas šalia jos.

Frančeska pasisukusi nusišypsojo šviesiaplaukei.

– Irena! Kaip malonu tave matyti.

Ledi Irena Redburn buvo įspūdinga moteris vešliomis šviesiomis garbanomis ir nuostabiomis auksaspalvėmis akimis. Sulaukusi dvidešimt septynerių, ji dar buvo senmergė – ir ketino tokia likti... iki praėjusio rudens, kai Frančeska, ieškanti tinkamos poros grafiui Redburnui, pamatė, jog ji jam puikiai tinka. Abi moterys sukosi daugmaž toje pačioje aplinkoje ir Frančeska seniai pažinojo tiesmuką, užsispyrusią ledi Ireną, tačiau jiedvi nebuvo artimos draugės. Susidraugavo pakviestos pavierėti Redburno dvare, Frančškai stengiantis surasti stačiokiškajam lordui Gideonui gerai išauklėtą žmoną. Dabar Frančeska laikė Ireną viena iš artimiausių draugių.

Irena nužvelgė įvairiaspalvę minią šokėjų.

– Ar naujoji santuoka tinkamų kilmingų merginų vada tokia apgailėtina?

Frančeska gūžtelėjo pečiais. Nors jiedvi aristokratiškai nelietė šios temos, Frančeska spėjo, jog Irena nujaučia, kad

PIRŠLYBŲ SULAUKUS

du žmones suvesti į porą ją labiau verčia būtinybė išgyventi, nei malonumas padaryti gerą darbą.

– Tiesą sakant, kol kas dar neskyrčiau joms daug dėmesio. Po Kelės vestuvių gerokai aptingau.

Irena įdėmiai nužvelgė ją.

– Tu kažkodėl susikrėtusi, tiesa? Gal galėčiau kaip nors tau padėti?

Frančeska papurtė galvą.

– Nieko tokio, patikėk. Tiesiog prisiminiau... senus laikus. Kitą čia vykusį pokylį. – Ji prisivertė nusišypsoti ir viename skruoste pasirodė žavi duobutė. – O kur lordas Gideonas?

Per šešis judviejų santuokos mėnesius retai galėjai pamatyti Ireną be Gideoną prie šalies. Jie tiko vienas kitam netgi labiau, nei Frančeska tikėjosi: atrodė, kad jų meilė sulig kiekviena diena vis stiprėja.

Irena tyliai sukrizeno.

– Vos mums atėjus, jį pasičiupo jo tetulė.

– Ledi Odelija? – apstulbo Frančeska. – O Dieve, tai ir ledi Penkali čia yra? – Ji sunerimusi apsidairė.

– Čia mums negresia pavojus, – nuramino ją Irena. – Nemanau, kad ji kops laiptais. Kaip tik todėl ir užlėkiau į balkoną, kai išėjusi iš drabužinės pamačiau, jog ji užspeitė į kampą Gideoną.

– Tu palikai jį bėdoje? – juokdamasi paklausė Frančeska. – Kaip tau ne gėda, ledi Redburn? Jau pamiršai duotus įžadus?

– Mano santuokos įžaduose, prisiekiu, nebuvo nė žodžio apie tetulę Odeliją, – šypsodamasi atšovė jai Irena. – Šiek

tiesk nusmelkė kaltę, bet tada priminiau sau, jog Gideonas – stiprus vyras, jo paties daug kas bijo.

– Vis dėlto net patys drąsiausi dreba susidūrę su ledi Odelija. Pamenu, kartą pats Ročfordas, pamatęs prie namo sustojusią jos karietą, paslapčiomis išsmuko pro užpakalines duris ir nuskuodė į arklides, palikęs mane su motina ir savo senelę vienas su ja.

Irena pratrūko juoku.

– Norėčiau tai pamatyti. Paerzinsiu jį, kai kitą kartą susitiksimė.

– Kaip kunigaikštis laikosi? – atsainiai paklausė Frančeska, nežiūrėdama į Ireną. – Gal buvai jį sutikusi pastaruoju metu?

Irena pažvelgė į ją.

– Mačiau prieš kokią savaitę. Ėjome kartu į teatrą. Juodu su Gideonu dabar jau ne tik giminės, bet ir draugai. Bet tu juk ir pati susitinki su Ročfordu.

Frančeska patraukė pečiais.

– Po Kelės vestuvių retai matomės. Mudu nesame draugai, aš draugauju su jo seserimi.

Iš tikrųjų tai Frančeska pati vengė kunigaikščio po jo sesers vestuvių. Ją slėgė mintis, kad jam pakenkė, jautėsi dėl to kalta, ir kaskart atsitiktinai susitikus su Ročfordu pabūdavo sąžinė ir imdavo jai priekaištauti. Frančeska suprato turinti jam pasakyti, ką sužinojo, ir atsiprašyti už savo veiksmus. Tylėdama ji elgėsi bailiai.

Tačiau Frančeska negalėjo to padaryti, nuo minties, kad atskleidžia jam tiesą ir maldauja atleidimo, ją nukrėsdavo

šiurpas. Po šitiek metų jų santykiai pasiekė savotišką ramybės būseną. Tai nebuvo draugystė, bet kažkas panašaus. Kas būtų, jeigu, išgirdęs jos pasakojimą, Ročfordas vėl supyktų? Frančeska, žinoma, buvo nusipelnusi jo pykčio, tačiau vien nuo tokios minties šaltis sukaustydavo paširdžius. Taigi, ji ėmė vengti Ročfordo, nesilankydavo pokyliuose, jeigu manydavo, kad ir jis ten bus, o išvydusi jį, stengdavosi nesiartinti. Jeigu jie vis dėlto susitikdavo akis į akį, Frančeska būdavo įsitempusi ir tyli, o pasitaikius tinkamai progai pasišalindavo.

Žinoma, tai turi baigtis, jeigu ji nori surasti jam žmoną. Vengdama Ročfordo, ji negalės jo suvesti nė su viena kandidatė į žmonas.

– Kelė man sakė, kad Ročfordas negerai pasielgė su tavimi, – atsargiai pradėjo Irena.

– Negerai? – Frančeska sunerimusi pažvelgė į ją. – Ne. Kaip negerai?

– Aš nežinau, – prisipažino Irena. – Man regis, tai susiję su lordu Bromveliu, kai šis ėmė merginti Kelę.

– A, tu apie tai. – Frančeska rankos mostu atmetė tokią mintį. – Kunigaikštis turėjo pagrindo nerimauti. Bromo sesuo nuteikė brolių prieš Ročfordą, bet... – Ji išraiškingai patraukė pečiais. – Šiaip ar taip, kai Kelė ir Bromas įsimylėjo vienas kitą, aš nieko negalėjau padaryti, vėliau ir Ročfordas tai suprato. O aš nesu tokia jautri, kad palūžčiau dėl priekaišto.

Frančeska vėl nužvelgė svečių minią, Irena pasekė jos žvilgsnį.

– Ko tu ieškai? – po minutėlės paklausė Irena.

– Ką? Ai, nieko.

Irena kilstelėjo antakius.

– Tu per daug uoliai nieko neieškai.

Frančeska buvo sunku veidmainiauti kalbant su Irena. Tiesus Irenos būdas vertė ir ją būti nuoširdžią. Tad šiek tiek padvejojusi prisipažino:

– Tikėjau pamatyti ledi Altėją Robart.

– Altėją? – nustebusi pakartojo Irena. – O kam?

Frančeska neištvėrusi sukikeno.

– Tu jos nemėgsti, tiesa?

Irena gūžtelėjo pečiais.

– *Nemėgstu* – per stiprus žodis. Tiesiog nenorėčiau leisti laiko jos draugijoje. Man ji atrodo per daug pasipūtusi.

Frančeska linktelėjo. Ši ledi išties atrodė išdidi. Tačiau Frančeska nebuvo tikra, kad išdidumas gali pakenkti būsimajai kunigaikštenei.

– Aš jos gerai nepažįstu.

– Ir aš ne, – pritarė Irena.

– O Damarę Bek?

– Lordo Beko dukterį? – pasiteiravo Irena. – Diplomato?

Frančeska linktelėjo.

– Visiškai teisingai.

Irena kurį laiką mąstė, tada patraukė pečiais.

– Negalėčiau tvirtinti. Niekada nepriklausiau vyriausybės žmonių ratui.

– Ji atrodo gana maloni.

– Miela, – sutiko Irena. – Man regis, to ir tikimasi iš moters, rengiančios diplomatinis priėmimus. – Ji smalsiai

pažvelgė į savo draugę. – Kodėl klausi? Tik nesakyk, kad jos paprašė tavęs padėti joms ištekėti.

– Ne, – skubiai tarė Frančeska. – Jos neprašė. Tiesiog... aš jomis domiuosi.

– A, vadinasi, tavo pagalbos prašo džentelmenas? – spėjo Irena.

– Ne visai. Aš tiesiog pagalvojau apie tai. Pati viena.

– Dabar tai jau tu kaip reikiant sužadinai mano smalsumą. Piršliauji kažkam, kas tavęs to net neprašė? Ar ir vėl susilažinai su kunigaikščiu?

Frančeska nuraudo.

– Oi, ne, nieko panašaus. Pagalvojau... na, kadaise aš įskaudinau vieną žmogų ir jau seniai noriu jam atsilyginti už skriaudą.

– Surasdama jam žmoną? – paklausė Irena. – Daugybė vyrų tau nepadėkotų už tokią paslaugą. Kas tas vyras?

Frančeska žvelgė į moterį šalia savęs. Iš visų draugių Irena apie ją žinojo daugiausia. Nors Frančeska niekada nepasakojo jai apie savo praeitį, Irenos tėvas buvo velionio Frančeskos vyro draugas, tad Irena, žinoma, nujautė, kaip mažai laimės Frančeska rado savo santuokoje, o Frančeska nematė reikalo apsimesti, kad per pastaruosius penkerius metus po sutuoktinio mirties kada nors jo ilgėjosi. Ji niekada niekam nepasakojo, kas kadaise nutiko tarp jos ir Ročfordo, bet staiga pajuto norą patikėti tai Irenai.

– Ar dėl jo tu tokia melancholiška? – neatlyžo Irena.

– Manau, dėl sparčiai artėjančio mano gimtadienio, – nerūpestingai atsakė jai Frančeska, tada atsidususi tarė: – Ir

šiek tiek dėl to, kad įskaudinau jį, nors jis to nenusipelnė. Labai gailiuosi dėl tokio savo elgesio.

Irena suraukė kaktą.

– Neįsivaizduoju, kad galėtum padaryti ką nors baisaus.

– Manau, jis su tavimi nesutiktų, – atsakė Frančeska. Ji pažvelgė draugei į akis, sklidinas šilumos ir užuojautos. – Niekas neturi to sužinoti... netgi lordas Gideonas, nes jis tą vyrą pažįsta. Irenos antakiai šovė į viršų ir Frančeska išvydo, kad auksaspalvėse Irenos akyse nušvito supratimas.

– Kunigaikštis? Tu kalbi apie Ročfordą?

Frančeska atsiduso.

– Taip ir maniau, kad tu atspėsi. Taip, tai Ročfordas, bet tu turi pažadėti, jog niekam neprasitarsi.

– Na, žinoma. Pažadų. Nepasakysiu netgi Gideonui. Tačiau aš nesuprantu, Frančeska. Ročfordas yra tavo draugas. Ką bloga tu galėjai jam padaryti?

Frančeska sudvejojo. Širdis jos krūtinėje apsunko, tarsi būtų tapusi švininė, joje vis dar tūnojo seniai miręs sielvartas.

– Aš nutraukiau mudviejų sužadėtuves.

Irena apstulbusi žvelgė į ją.

– Aš *supratau*, kad tarp jūsų kažkas yra! – tyliai sušuko ji. – Tik nežinojau kas. Ir niekada nieko negirdėjau apie tai. Nesuprantu. Juk turėjo kilti didžiulis skandalas.

– Ne. – Frančeska papurtė galvą. – Nebuvo jokio skandalo. Sužadėtuvių buvo slaptos.

– Slaptos? Nepanašu, kad taip galėjo pasielgti kunigaikštis.

– Tiesą sakant, nebuvo ko slėpti, – patikino ją Frančeska. – Ročfordas visada elgėsi itin padoriai. Jis... jis man pasakė nenorintis, kad per savo pirmąjį pokylių sezoną aš būčiau varžoma išipareigojimų. Į aukštuomenę aš buvau įvesdinta vasarą. Jis sakė, kad po pokylių sezono aš galiu pakeisti nuomonę. Žinojau, jog nepakeisiu, bet... tu juk pažįsti kunigaikštį. Jis visada apsvarsto visas galimybes. O mane, be abejo, laikė vėjavaike.

– Tu buvai labai jauna, – tarė Irena.

Frančeska patraukė pečiais.

– Taip. Dar daugiau – aš niekada nebuvo ir nebūsiu ori asmenybė. – Ji pasiuntė pašnekovei spindulingą šypsnį. – Jis pavadino mane plaštake.

– Tai tu jam netikai?

– Ne, išsiskyrėme ne dėl to. Man regis, Ročfordas buvo manimi patenkintas. Bent jau niekada neparodė nepasitenkinimo. O aš... – Frančeska nutilo, jos žvilgsnis buvo nukreiptas į praeitį, lūpose žaidė lengvas šypsnys. – Aš buvau jį beviltiškai įsimylėjusi... kaip gali pamilti tik aštuoniolikmetė.

Irena suraukė antakius.

– Tai kas nutiko?

– Įsikišo Dafnė, – niūriai tarė Frančeska.

– Dafnė? Ledi Svington? – Irena apstulbusi žvelgė į ją. – Lordo Bromvelio sesuo?

Frančeska linktelėjo.

– Ji buvo nesantaikos tarp Ročfordo ir Bromo šaltinis, dėl jos Ročfordas taip priešinosi Bromvelio ir Kelės santuokai. Ne mane vieną Dafnė apkvailino. Jos brolis taip pat patikėjo, kad Ročfordas ir Dafnė buvo užmezgę romaną.

– O ne! Frančeska... – Irena uždėjo delną draugei ant rankos, jos veidas buvo kupinas užuojautos. – Tu pamanei, jog ji buvo jo meilužė?

– Iš pradžių nepatikėjau. Ji man tiesiai pasakė, kad buvo, bet aš atsisakiau tuo patikėti. Pažinojau Ročfordą. Arba bent maniau pažįstanti. Supratau, jog jis nemylėjo manęs taip, kaip aš mylėjau jį, bet buvau įsitikinusi: Ročfordas per daug garbingas, kad vestų vieną moterį, o kitą išlaikytų kaip meilužę. Tačiau vieną vakarą, – tiesą sakant, būtent šiame name, – išsiaiškinau, jog klystu. Kai baigiau šokti, liokajus padavė man laiškėlį. Jame buvo parašyta: jeigu ateisiu į oranžeriją, rasiu kai ką įdomaus.

– O varge...

– Taip. Pamaniau, kad laiškėlį man atsiuntė kunigaikštis. Įsivaizdavau, jog jis parengė man kokią nors staigmeną, galbūt ką nors romantiško. Prieš savaitę jis buvo padovanojęs man auskarus su safyrais, sakė, kad tai geriausia, ką jam pavyko gauti, nors jie ir neprilygsta mano spindinčioms akims. – Ji išleido kažkokį garsą, pusiau juoką, pusiau atodūsį. – O Dieve, kaip seniai tai buvo.

– Ar vis dar turi tuos auskarus? – paklausė Irena.

– Žinoma. Jie nuostabūs. Aš jų nenešioju, tačiau negaliu atsikratyti. Vėliau norėjau grąžinti juos Ročfordui, bet jis atsisakė paimti, atrodė niūrus it audros debesys.

– Tikriausiai užklupai juodu su Dafne *in flagrante**? – tęsė Irena.

* Lotynų kalbos frazė, reiškianti nusikaltimo vietoje. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

Frančeska linktelėjo. Ji prisiminė, kaip tada jautėsi: buvo kupina meilės ir nekantrumo, kai plačiais dvaro rūmų koridoriais skubėjo link oranžerijos. Tikėjosi, kad Ročfordas rado būdą dviese su ja praleisti šiek tiek laiko. Čia, mieste, tai buvo netgi sunkiau negu namie, nes ją stebėjo ne tik akylos kompanjonės, bet ir visa aukštuomenė. Tokio nuošalaus pasimatymo vargiai galėjai tikėtis iš Ročfordo, jis itin rūpinosi jos garbe, nenorėjo padaryti nieko, kas galėtų paakenkti jos reputacijai. Bet galbūt šįvakar, svarstė Frančeska, jį užvaldė aistra – ši mintis sukėlė jai saldų virpulį.

Frančeska nepajėgė įsivaizduoti, kaip atrodytų aistra degantis Sinkleris. Kunigaikštis buvo ramus ir elegantiškas, nesutrinkantis net didžiausios nesėkmės akivaizdoje, ir perdėm teisingas. Tačiau porą kartų jis ją pabučiavo, ir kai jo lūpos tvirtai prigludo jai prie lūpų, o oda įkaito taip, kad ji ėmė drebėti, pagalvojo, ar ir jame įsižiebė kažkas karštesnio, tvirtesnio, stipresnio. Sinkleris, be abejo, visada skubiai atsitraukdavo, bet Frančeska išvydo kažką šmėstelint jo akyse – kažką karšto ir kone bauginančio, tačiau kažkaip maloniai.

– Aš įėjau į oranžeriją, – prisiminė Frančeska. – Pašaukiau jį vardu. Sinkleris buvo tolimajame oranžerijos gale, mus skyrė keli apelsinmedžiai. Jis žengė link manęs ir aš pamačiau, kad jo kaklaskarė netvarkinga, o plaukai suveltai. Iš pradžių nieko nesupratau, paskui išgirdau triukšmą ir pažvelgiau Sinkleriui už nugaros. Iš už medžių išlindo ir Dafnė. Jos suknelė priekyje buvo atsagstyta iki pat juosmens.

Prisiminus šį vaizdą, Frančeskos veidas nejučia įsitempė. Dafnės šukuosena buvo gerokai išsitaršiusi, nutįsusios garbanos krito ant veido. Plonyčio audinio marškinėliai buvo atvarstyti, menkai pridengtos pilnos krūtys veržėsi į laisvę. Ji žvelgė į Frančeską it katė, prisilaižiusi grietinėlės. Ir Frančeska pasijuto sugniuždyta.

– Juos pamačiusi aš supratau, kokia buvau kvaila. Neturėjau didelių iliuzijų, kad Ročfordas beprotiškai mane įsimylėjęs. Šiaip ar taip, jis man buvo aiškiai išdėstęs konkrečias priežastis, kodėl mudu tinkame į porą. Sinkleris negražbyliavo apie meilę, nerašė mano šypsena liaupsinančių odžių ir panašių kvailysčių. Tačiau aš tikėjau, kad jam rūpiu. Buvau įsitikinusi, jog jis niekada manęs nenuskriaus ir elgsis pagarbiai. O aš žinojau būsianti jam nepaprastai gera žmona ir padarysianti jį tokį laimingą, kad kada nors jis mane pamils ir mylės taip pat karštai, kaip aš myliu jį.

– Tačiau tuo metu, kai buvo susižadėjęs su tavimi, jis palaikė intymius santykius su ledi Dafne.

– Taip. Nors ne. Tai buvo melas. Tik tada aš to nežinojau, o tariama tiesa man buvo nepakeliama. Be abejo, kuri nors kita moteris, kad tik taptų kunigaikštienė, būtų į tai nekreipusi dėmesio, net jeigu jo širdis priklausytų kitai. Aš negalėjau. Todėl nutraukiau sužadėtuves.

– Tikriausiai pati Dafnė surengė šį spektaklį, prieš tai pasiuntusi tau laiškeli?

– Taip. Per Kelės vestuves ji man prisipažino, kad visa tai buvo melas. Jis nemiegojo su ja. Ročfordas ir tada man prisiekė, kad tarp jų nieko tokio nebuvo. Bet aš, žinoma, juo

PIRŠLYBŲ SULAUKUS

netikėjau. Nenorėjau nieko girdėti. O vėliau, kai jis užsuko manęs aplankyti, atsisakiau su juo susitikti.

– Todėl ištekejai už lordo Hostono? – susivokė Irena.

Frančeska linktelėjo.

– Jis buvo visai kitoks nei Ročfordas, nestokojo romantiškų žodžių ir ekstravagantiškų poelgių. Sakė, kad esu jo žvaigždė, jo mėnulis. – Frančeska padarė grimasą. – Jo žodžiai veikė it balzamas mano sužeistą širdį. Štai kokia yra tikroji meilė, pasakiau sau. Ir už jo ištekejau. Dar nepasibaigus medaus mėnesiui supratau, kaip smarkiai suklydau.

– Man labai gaila. – Irena suėmė Frančeskai už rankos ir spustelėjo.

– Na, tai buvo jau labai seniai, – atsakė Frančeska, išspaudusi šypsenėlę.

– Man sunku patikėti, kad ledi Dafnė prisipažino tau melavusi.

– Patikėk, ji tai padarė ne gero norėdama. Man regis, troško, kad suprasčiau, kokia buvau kvaila. Esu tikra, ji vylėsi, jog aš apgailestausiu nepasinaudojusi proga tapti kunigaikštene.

– Bet tu, žinoma, labiausiai apgailestauji susidariusi klaidingą nuomonę apie Ročfordą. Ir labai įskaudinusi jį.

– Ročfordo išdidumas tikriausiai smarkiai nukentėjo, – pripažino Frančeska. – Jam turėjo būti bjauru, kad kėsina masi į jo garbę, nors ir žinojo esąs nekaltas.

– Ak, Frančeska... kaip tai baisu. Juk įskaudintas liko ne vien jis.

– Ne vien jis. Tačiau aš bent jau buvau kalta. Galima sakyti, nusipelniau to, kas man nutiko. Aš patikėjau Dafnės

melu. Ir nesiklausiau, kai jis man sakė tiesą. Sinkleris nepadarė nieko bloga.

– Manai, suradusi kunigaikščiui žmoną, tu atpirksi kaltę? – paklausė Irena.

Frančeska pajuto abejonę draugės balse.

– Žinau, aš negalėsiu atitaisyti to, ką padariau. Tačiau bijau, kad... O jeigu dėl manęs Ročfordas liko nevedęs. – Jos skruostai mažumėlę raustelėjo. – Nesakau, jog jo širdis liko amžiams sudaužyta. Nelaikau savęs perdėm reikšminga asmenybe ir nemanau, jog jokia kita moteris negali užimti mano vietos. Tik bijau, kad priverčiau jį taip nepasitikėti moterimis, kad jis nebenori vesti. Man regis, įprato gyventi vienas – veikiausiai jam taip lengviau. Sinkleris labai jaunas paveldėjo titulą ir turtus, tad anksti spėjo suprasti, kad kaip tik dėl to žmonės ir siekia jo palankumo. Manau, tai viena iš priežasčių, kodėl vedybos su manimi jam pasirodė tinkamos: mes nuo vaikystės pažinojome vienas kitą, aš nežiūrėjau į jį kaip į dievaitį. Pažinojau jį tokį, koks jis buvo – be titulo ir viso kito. Bet tada, kai juo nepatikėjau, kai pasielgiau kaip išdavikė, jis dar labiau užsisklendė savyje ir tapo itin nepatiklus.

– Galbūt taip ir yra, bet jei jis nenori vesti...

– Privalo. Ir tai jis žino ne blogiau už mane. Jis – kunigaikštis Ročfordas. Ir privalo turėti palikuonį: sūnų, kuris paveldės jo titulą ir turtus. Ročfordas per daug atsakingas, kad to nesuprastų. Aš tik padėsiu jam padaryti tai, ką jis pats žino esant būtina. – Ji šelmiškai nusišypsojo savo pašnekovei. – O tu labiau už kitus turėtum pripažinti, jog aš

puikiai sugebu nuvesti prie altoriaus netgi tuos, kurie atkakliai tvirtina niekada to nedarysiantys.

Irena šyptelėjo, patvirtindama jos žodžius.

– Pripažįstu, tu meistriškai gebi suvesti draugėn net pačius atsargiausius. Įdomu, kaip kunigaikštis įvertins tavo sumanymą.

– Oi, aš neketinu jam nieko pasakoti, – nerūpestingai atsakė Frančeska. – Štai kodėl tau nevalia apie tai prasitarti Gideonui. Esu tikra, jog Ročfordas nuspręstų, kad aš per daug kišusi į jo reikalus, ir lieptų liautis, bet aš nenoriu suteikti jam tokios galimybės.

Irena patenkinta linktelėjo.

– Nebus sunku surasti merginą, trokštančią ištekti už kunigaikščio. Jis pats geidžiamiausias viengungis šalyje.

– Tai tiesa. Nė kiek neabejoju, kad daugybė jų norėtų tapti jo žmona, bet jam tiks ne bet kuri. Privalau surasti jam tinkamą moterį, o tai pasirodė daug sunkesnė užduotis, negu tikėjau. Tačiau Ročfordas vertas ypatingos moters, todėl nieko keista, kad kandidačių nėra daug.

– Kaip supratau, dvi iš jų – Altėja ir Damarė. Ką dar jam išrinkai?

– Apsiribojau trimis. Be Damarės ir Altėjos, yra dar ledi Karolina Vajat. Turiu šįvakar su jomis pasikalbėti ir nuspręsti, kaip jas po vieną pristatyti kunigaikščiui.

– O jeigu jam nepatiks nė viena iš jų? – paklausė Irena. Frančeska gūžtelėjo pečiais.

– Tada turėsiu surasti kitų. Anksčiau ar vėliau kuri nors tiks.

– Galbūt aš nieko nesuprantu, – tarė Irena, – bet man atrodo, kad geriausia kandidatė į žmonas jam būtų tu.

– Aš? – Frančeska metė į ją nerimastingą žvilgsnį.

– Taip, tu. Galų gale, mes juk visi žinome, jog esi vienintelė moteris, kurią Ročfordas norėtų vesti, juo labiau kad kartą jis tau jau piršosi. Jeigu pasakytum jam, jog išsiaiškinai, kad tai buvo melas, ir gailiesi juo nepatikėjusi...

– Ne, ne, – susijaudinusi tarė Frančeska. – Tai neįmanoma. Man jau beveik trisdešimt ketveri, esu gerokai per sena, kad būčiau tinkama nuotaka kunigaikščiui. Žinoma, aš jo atsiprašysiu ir prisipažinsiu, kokia kvaila ir neteisi buvau. Privalau tai padaryti. Bet mums būti kartu... ne, tai, kas mus siejo, jau seniai praeityje.

– Tikrai?

– Taip. Tikrai. Būk gera, nežiūrėk į mane taip nepatikliai. Aš tuo įsitikinusi. Juk žinai, kad neketinu daugiau tekėti. O net jei ir nebūčiau taip griežtai nusiteikusi, tai buvo taip seniai ir tiek daug visko nutiko tarp mudviejų. Ročfordas man niekada neatleis, kad jį palikau... Jis labai išdidus. Kad ir kokius jausmus jis man kadaise jautė, tai seniai išblėso. Galų gale, juk praėjo penkiolika metų. O ir aš jo nebemyliu. Kodėl jis turėtų puoselėti meilę moteriai, kuri jį atstūmė? Daug metų jis beveik nesikalbėjo su manimi. Tik pastaruosius kelerius metus mudu vėl daugiau mažiau susidraugavome.

– Na, jeigu esi tokia tikra...

– Esu.

Irena patraukė pečiaus.

– Tai ką ketini daryti?

– Aš... Ak! Štai ir ledi Altėja. – Frančeska pastebėjo numatytą auką stovinčią už šokėjų ir šnekančią su kita moterimi. – Nuo jos ir pradėsiu. Manau, truputį su ja paplepėsiu, galbūt pasiūlysiu drauge surengti iškylą. O tada pasistengsiu, kad dalyvautų ir Ročfordas.

– Jeigu tavo planas toks, regis, tau šypsosi sėkmė, – tarė Irena mostelėdama galva į kitą pokylių salės vietą. – Ročfordas ką tik pasirodė.

– Tikrai? – Frančeskos širdis ėmė plakti smarkiau, ji pasisukusi pažvelgė ton pusėn, kur rodė draugė.

Taip, ten tikrai buvo Ročfordas: natūraliai elegantiškas su vakariniais juodos ir baltos spalvų drabužiais ir neabejotinai pats išvaizdžiausias vyras šioje pokylių salėje. Vešlūs juodi jo plaukai buvo sušukuoti meniškai atsainiu stiliumi, kurį daug kas stengėsi mėgdžioti, bet retai kam pavykdavo pasiekti norimą rezultatą. Aukštai lieknai Ročfordo figūrai puikiai tiko pagal naujausią madą pasiūtos prigludusios kelnės ir švarkas. Jis nebuvo išsipustęs, vienintelis papuošalas – kaklaskarę prilaikantis smeigtukas su oniksu, tokiu pat tamsiu kaip jo akys... tačiau nė vienas jį pamatęs nebūtų pagalvojęs, jog jis nėra aristokratas.

Pamačiusi, kad Ročfordas dairosi po menę, Frančeska tvirčiau sugniaužė rankoje vėduoklę. Pastaruoju metu jį išvydus Frančeską kaskart užgriūdavo emocijų audra. Jau daug metų ji nesijautė tokia nervinga, kupina baimės, bet drauge ir keisto jaudulio. Dafnės žodžiai, pamanė Frančeska, tarsi atvėrė duris į praeitį, įleisdami daugybę jausmų, kuriuos, jos manymu, laikas ir patirtis jau turėjo ištrinti.

Kokia kvailystė, suvokė Frančeska. Žinojimas, kad Ročfordas nebuvo jai neištikimas, niekaip nepaveikė jos gyvenimo. Nieko nepakeitė – ir nepakeis. Vis dėlto ji negalėjo paneigti, kad, išvydus Ročfordą, jai krūtinę užliejo džiugesys. Jis niekada nepriklausė Dafnei, tvirtos tobulos formos jo lūpos niekada jos nebučiavo ir nešnibždėjo į ausį meilių žodžių. Jo rankos jos neglamonėjo ir neapipylė brangenybėmis. Vaizdiniai, kankinę Frančeską prieš penkiolika metų, buvo netikri, ir ji negalėjo nedžiūgauti dėl to.

Frančeska nususuko: staiga susirūpino savo pirštinais ir vėduokle, pasilygino suknelės priekį.

– Privalau jam pasakyti, – tyliai tarė ji.

Ji suprato, kad negalės jaustis rami būdama šalia jo, kol neatskleis, ką sužinojo, ir neatsiprašys už tai, jog juo nepatikėjo. Ir tikrai neįstengs surasti jam žmonos, jeigu atsidūrusi šalia jo patirs nervų priepuolį. Privalo jam pasakyti. Bet kaip?

– Manau, jau tuoj turėsi progą, – ramiai tarė Irena.

– Ką? – Frančeska pakėlė akis.

Ir tada pamatė kunigaikštį Ročfordą, lipantį laiptais link jų.

Sudomino? Pirkite knygą
PIRŠLYBŲ SULAUKUS
bene geriausia kaina ČIA



Ledi Frančeska Hoston nebesitiki patirti meilės, dabar jos aistra – suvesti draugėn kitus. Todėl atrodo visiškai teisinga, kad sužinojusi, jog buvo apgaule priversta nutraukti sužadėtuves su kunigaikščiu Ročfordu, ji nusprendžia atsilyginti už skriaudą, surasdama jam tinkamą nuotaką.

Frančeska įsitikinusi, kad net menkiausia aistros kibirkštis tarp jų seniai užgeso... ir dėl to kalta ji pati. Bet Ročfordas žiūri į ją tokiu žvilgsniu... ne, jis tiesiog praktikuoja, kad galėtų atkreipti kitos, jaunesnės ir jam tinkamesnės merginos dėmesį. Tačiau netrukus Frančeska suvokia negalinti atsispirti skandalingoms jo meilės pamokoms... ir pagundai, kuri kelia pavojų jiems abiem.

Šios knygos veikėjai tokie tikroviški, kad skaitydamas jautiesi taip, lyg juos pažinotum. O ryžtinga piršlė ir užsispyręs kunigaikštis – išties įsimintina pora.

BOOKLIST

Kaip ir kitos šios serijos knygos ši puikiai parašyta, šmaikšti, romantiška, intriguojanti, o jos pabaiga graži ir laiminga.

AMAZON.COM ATSILIEPIMAS



svajonių knygos



9 786090 311424

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos



PASIDALINK,
KAD SKAITAI!